

Matjaž PIKALO

LES BALLONS

Vse,
kar mora biti,
je že napisano – baloni.
Mogoče letijo k Danu.
Bog, ki gleda na nas od zgoraj,
mora biti neznansko utrujen,
se mu vidi na obrazu.
Svet
je poln otrok,
ki se grejo ravbarje in žandarje.
Mesec vstopa v jedro Zemljine sence,
škorci se selijo v mesta.
Vse je že tu – Baloni, Bog, Mesec, Zemlja.
Vosek svidenja
nama oblikuje smrtno moč.

ANGEL V VRTU

Vrt je paralelni svet otoka, paralelni svet
puščave je oaza. Angel v vrtu umiva
zemljo. V kamnih plava olje. Na

žeblih leži fakir, v pajčevini spi
medved. Iskanje prostora za spanje
je glavno opravilo. Če skala zlomi

varovalko, se os glave zavrti v prazno.
Vrez v grlo je svoboden. Vrč je razbit,
poletje se je končalo tragično. Mesto, ki

se mi je prikazalo v sanjah, je bilo pusto
in prazno. Vožnja z avtobusom me je
spomnila na Eno, s katero sva igrala jamb

na Komiži. V rokah je imela igro s hudičevim
repom. Na grebenu je palisada z skakanje v
morje. Kamnit šopek je nesmrten, papirji so

mrtvi metulji. Spužva pije vodo, dno čolna je izčrpano.
Jata delfinom je fantom v zraku, slikanje na križu je
degutantno. Vse, kar je lepo, vsebuje smrtni strah.

KRUTO MORJE

O Morovnik, morje tišine, treba je zdržati dan!
Noči so vlažne, posute s pijanimi čolni, pusto
kopno prekrivata rumeni bodež in zlato runo,
ki ga je nekdo postrigel čredi ovac. Pet dni

sem že tukaj, ostal sem brez prtljage, sam spomnim
se, da sva s Kalanom še prepevala na trabakuli.
Čutim jek strahovite eksplozije na Jupitru, podobne
tisti, ki je ustvarila pogoje za življenje na našem

planetu. Kaj mi zdaj nuca tvoje svetlo? Mehka voda,
ki te liže? Spolovilo imam pokrito s školjkami, vodne
kozice me nežno grizljajo do krvi. Včeraj mi je

dogorel ogenj. Ne morem več, ne da nočem. Napisal
bom sporočilo in ga dal v steklenico. Steklenico
bom vrgle v morje. Smrt je smešna.

INDIJANSKO POLETJE

Dateljni odpirajo vrata na Orient, kam
pelje pot škorpijona? V pesku je sled,
pokrita s puščavskim peskom. Rdeči

medved se pripravlja na zimo, površina
mokasina je bela. Njegova squaw ga
tiho opazuje, skrita za šotorskim krilom.

Sin je sanjal, da se je v posteljo zapičilo
kopje. V katero posteljo? V posteljo, kjer
ležita njegova oče in mati. Že štiri leta se

potepam po cestah. V listju se valja pes. Let
čebele je cikcakast. Slana je pobrala rože. Prišel je
čas, ko ne bom več mogel spati na senu.

ROJSTVO VESOLJA

Galaksije se zbirajo v jate, Zemlja je žejna, čaka na zadnje dni, na dež, ki prihaja. Vesolje se še zmeraj trese, in čeprav so od velikega poka, praeksplozije prostora samega, minile že milijarde let, slišim pojemajoči odmev stvaritve. Pika sem, natakarski učenec, nekdo mi je dal ime, da bi se pošalil z mano. Zdaj poznam vpliv gama žarkov na rast mesečkov. Ne sovražim sveta, v katerem bivam, čeprav včasih mislim, da si zasluži kazen. Moja radovednost je enaka natančnemu opazovanju gibanja zvezd, ki ga je v službi kitajske cesarske vlade izkazal Yang Wei Te. Sem edina priča novi, strahoviti eksploziji, ki je povsem raznesla mogočno zvezdo.

PREROK

V obrazu kruha boš iskal svojo pot. Sonce
ti bo zažgalo oči, da ne boš mogel videti.
Gnal se boš, a se ne bo poznalo. Molil boš,
da bi bil uslišan, a te ne bo uslišalo. Ničesar

ne pričakuj, niti sapice vetra. Ničesar. Raztrgalo
ti bo roke in prebodlo noge. Točno to, česar
si se najbolj bal, se ti bo zgodilo. Konji te bodo
vlekli po pesku kot vrečo iz mesa. Vzeli ti bodo

besede, ki si jih sejal po mestih. Vse ti bodo
vzeli, tudi čin klovna. Ne boš mogel pobrati
klobuka, klobuk bo pobral tebe. Nekdo te bo

v košari iz papirja potisnil po Nilu, da te ne
zakoľje noč. Spomnil se boš obraza kruha, ust
mame. Nihče ni prerok v svoji deželi, bodo šepetale.

V TIŠINI TI BO POVEDALO

Sneg stresaš s streh.
V tišini govoriš:
»Ti loviš, ti loviš ...«
Bela cesta, bela vas.
V gozdu opice.
Izvor vode.
Božji grob.

Kozlovo seme je črno.
Ne kot moje: trpko, trpko ...
Gazim globoko.
Planine so nedosegljive.
Prej bo zašlo sonce.

POT ČEZ CELINO

Glejte,
svet držijo v pogonu
trgovci s črnim zlatom,
demokracija v rokah ljudi
je zgolj navidezna!
Dajejo nam jo
za napitnino!
Pot čez celino
preletavajo kuščarji,
pajki razpenjajo mreže
visoko.
Njihova neutrudnost je tako osupljiva,
kakor tisto spoznanje o svetu in demokraciji.
Oboje je jasno:
trgovci delajo denar,
pajki tkejo nebesa.

PTIČKI, PTIČKI ...

Spet je svetega Valentina dan, oj!
V desnem jajčku me ščemi cirkularka.
Nekdo je zvrtil luknjo v žico,
da teče potok skozi inštitut.
Drevesa spoznam po listih,
tebe po pikah in hop, v mozaik.
Psi trgajo ketne, konec je, konec.
Prihaja, prihaja, prihaja pomlad.

V desnem jajčku me ščemi cirkularka.

GREBENI

Iz prahu sončnih žarkov sem, fant,
mežikajočih, moja žena hodi okrog v
gatkah. Detonacije duše so tukaj
pogoste, ko pišem, vlada mir. Zato

živim na otoku, n grebenih. Stopala
polagam na skale previdno, da se ne
ubijem. Otroku pojem uspavanke, čuvam
ovce, da mi jih ne ukrade Polifem,

ki biva zgoraj v špilji. V jami so
kosti, na kamnih kače. Figovec ne daje
več plodov, komaj da živi sebe. Širina

morja je neizmerljiva, Zemlja je modra.
Mravlje me grizejo pri živem telesu,
mokre sanje imam. Konec je v tebi, fant!

NE SPRAŠUJ!

Res je, cekin služim na nenavaden
način, a ne sprašuj me, kaj
delam. Skregal sem se s kruhom,
dolgo je že tega, preveč sem se

bal. Sonce prijetno lije, steza
je zaznamovana z zajci, na reki se
čolna podita za čast univerz. Pariz
mi je dal tebe in ulice po katerih

sem taval in brusil čute, črna
žena. Otroci se igrajo vojno in
nič ne preseže pogleda na živino,

ki se poji. Votlost podira jablano
nad pšenico, v zraku kanja grabi golobico.
A ne sprašujte me o mojem poklicu.

PLES ZA DEŽ

Poklic indijanskega vrača
je, da pleše za dež.
Angeli in ptice so tiho,
ko dežuje.
Moja glava je kvadrat
na kvadrat.
Kadar suša pritiska,
kmet ne vriska.
Pesniku je vseeno.
Za monsun in sušo,
za vrača in kmeta.
Njegova pesem je
molitev za oba, za vse.

KAJ DELA LARA GERSTEIN?

Mogoče drsa v Centralnem parku. »It's so easy to get lost in New York ...« sem skrivoma prebral v njenem dnevniku, ko je ni bilo doma. Mislim, da so jo napadli na podzemni. Bili

so trije. »Please no, please no ...« je prosila. Nekega večera na rue Mouffétard sem ji barval lase s kano, na mizi so ležale karte za teater. Pripovedovala mi je, da je njena

babica še govorila jidiš. Oče ji je sam napravil opremo za studio, jaz pa sliko ki sem jo pustil tam na omari.

Ko je priletel njen brat iz New Yorka, mu je bila dolžna deset dolarjev. Škoda, da se nisem bolj zanimal za tistega japonskega pesnika z očali.
